

Súd: Najvyšší súd SR
Spisová značka: 7Cdo/783/2015
Identifikačné číslo spisu: 4113215799
Dátum vydania rozhodnutia: 25.01.2017
Meno a priezvisko: JUDr. Lubor Šebo
Funkcia: sudca
ECLI: ECLI:SK:NSSR:2017:4113215799.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v spore žalobcu A. N., bytom N., zastúpeného Mgr. Róbertom Bánosom, advokátom so sídlom v Galante, Mierové námestie 2, proti žalovanej Prima banka Slovensko, a. s., so sídlom v Žiline, Hodžova 11, IČO: 31 575 951, o vyhlásenie neplatnosti skončenia pracovného pomeru a o náhradu mzdy, vedenom na Okresnom súde Nitra pod sp. zn. 15Cpr/3/2013, o dovolaní žalovanej proti rozsudku Krajského súdu v Nitre z 15. mája 2014 sp. zn. 9CoPr/2/2014, takto

rozhodol:

Dovolanie o d m i e t a .

Žalobca má nárok na náhradu trov dovolacieho konania.

Odôvodnenie

1. Okresný súd Nitra (ďalej len „súd prvej inštancie“) rozsudkom z 19. decembra 2013, č. k. 15Cpr/3/2013-148 určil, že skončenie pracovného pomeru žalobcu výpoveďou zo strany žalovanej podľa § 63 ods. 1 písm. e/ zák. č. 311/2001 Z. z. (ďalej tiež „Zákonník práce“) zo dňa 4. februára 2013, doručené žalobcovi dňa 11. februára 2013, je neplatné a pracovný pomer žalobcu k žalovanej naďalej trvá. V dôvodoch rozhodnutia uviedol, že vo výpovedi zo dňa 4. februára 2013, na základe ktorej mala žalovaná skončiť pracovný pomer so žalobcom, pracujúcim na pozícii osobný bankár, nie je uvedené, ako žalovaná posúdila konanie žalobcu zo dňa 27. augusta 2012 a 27. decembra 2012, v ktorých dňoch sa mal dopustiť porušenia pracovnej disciplíny. Nepriamo z obsahu tohto právneho úkonu vyplýva, že porušenie pracovnej disciplíny žalovaná kvalifikovala ako menej závažné. Súd prvej inštancie bol preto toho názoru, a to v záujme právnej istoty, že dôvod výpovede nebol skutkovo vymedzený tak, aby ho nebolo možné zameniť s iným dôvodom, preto je výpoveď neplatná. Nestotožnil sa s názorom, že výpoveď je neplatná aj pre to, lebo zamestnanec (žalobca) nemal možnosť sa s ňou vopred oboznámiť a vyjadriť sa k nej (§ 63 ods. 5 Zákonníka práce). Nesplnenie si tejto povinnosti zo strany zamestnávateľa výpoveď neplatnou nerobí, pretože v zmysle ustanovenia § 17 ods. 2 Zákonníka práce je právny úkon neplatný z dôvodov vymedzených v tomto ustanovení len vtedy, ak to výslovne ustanovuje tento zákon alebo osobitný predpis. Inak povedané, ustanovenie § 63 ods. 5 Zákonníka práce nesplnenie povinnosti zamestnávateľa nesankcionuje neplatnosťou výpovede. Rozhodnutie po právnej stránke súd prvej inštancie odôvodnil ustanoveniami § 152 ods. 1, 2, § 80 písm. c/ Občianskeho súdneho poriadku (ďalej len „O. s. p.“), § 17 ods. 2, § 59 ods. 1 písm. b/, § 61 ods. 1, 2, § 62 ods. 1, 2, § 63 ods. 1 písm. e/

ods. 6, § 77 a článku 2 veta tretia Zákonníka práce.

2. Krajský súd v Nitre rozsudkom z 15. mája 2014, sp. zn. 9CoPr/2/2014 podľa § 219 ods. 1 O. s. p. potvrdil vyššie uvedený rozsudok súdu prvej inštancie ako vecne správny. Aj keď sa nestotožnil s právnym záverom o neplatnosti výpovede zo dňa 4. februára 2013 preto, lebo nie je skutkovo dostatočne vymedzená, práve naopak, predmetnú výpoveď považoval za dostatočne skutkovo vymedzenú v zmysle ustanovenia § 61 ods. 2 Zákonníka práce, rozhodnutie je vo výroku vecne správne, a to pre nenaplnenie predpokladov výpovede v zmysle ustanovenia § 63 ods. 1 písm. e/ Zákonníka práce. V tomto smere odvolací súd uviedol, že z ustálenej judikatúry Najvyššieho súdu Slovenskej republiky vyplýva, že dve menej závažné porušenia pracovnej disciplíny nie sú jej sústavným menej závažným porušovaním (R 5/1994) a o sústavné menej závažné porušenie pracovnej disciplíny ide vtedy, ak sa zamestnanec dopustil najmenej troch porušení pracovnej disciplíny, ktoré dosahujú intenzitu menej závažného porušenia pracovných povinností, a medzi ktorými je primeraná časová súvislosť (R 46/1997, rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 4 Cdo 54/95). Odvolací súd dospel k záveru, že ak došlo u žalobcu k dvom menej závažným porušeniam pracovnej disciplíny (v auguste 2012 a v decembri 2012), medzi ktorými je primeraná časová súvislosť a i keď žalovaná po prvom porušení pracovnej disciplíny upozornila žalobcu na možnosť dať mu výpoveď z tohto dôvodu, neboli dané podmienky pre danie výpovede podľa § 63 ods. 1 písm. e/ Zákonníka práce, pretože pre naplnenie tohto výpovedného dôvodu je potrebné, aby došlo k najmenej trom porušeniam pracovnej disciplíny, ktoré dosahujú intenzitu menej závažného porušenia pracovných povinností v primeranej časovej súvislosti. Okrem toho odvolací súd pri posudzovaní platnosti výpovede vzal do úvahy i osobu žalobcu ako zamestnanca a dĺžku jeho pracovného pomeru u žalovanej, jeho doterajšie plnenie pracovných povinností, situáciu a okolnosti, za ktorých došlo k porušeniu pracovnej disciplíny menej závažným spôsobom, ale tiež dôsledky porušenia pracovnej disciplíny pre zamestnávateľa a tiež to, že zamestnávateľovi škoda nevznikla a po zohľadnení všetkých týchto okolností dospel k záveru, že záver súdu prvej inštancie o neplatnosti výpovede danej žalovanou žalobcovi je správny, preto rozhodnutie súdu prvej inštancie podľa § 219 ods. 1 O. s. p. ako vecne správne potvrdil. V závere rozhodnutia sa tiež stotožnil so záverom, že ak zamestnávateľ zamestnanca pred daním výpovede pre porušenie pracovnej disciplíny s dôvodom výpovede neoboznámil a neumožnil mu vyjadriť sa k nej, nesplnenie si tejto povinnosti zo strany zamestnávateľa výpoveď neplatnou nerobí. O trovách odvolacieho konania odvolací súd nerozhodoval, pretože súd prvej inštancie v rozhodnutí uviedol, že o nich rozhodne v konečnom rozsudku.

3. Proti tomuto rozsudku odvolacieho súdu podala dovolanie žalovaná. Navrhla ho zmeniť, žalobu o určenie neplatnosti skončenia pracovného pomeru zamietnuť. Namietala nesprávne právne posúdenie veci (§ 241 ods. 2 písm. c/ O. s. p.), konkrétne ustanovenia § 63 ods. 1 písm. e/ Zákonníka práce. Z tohto ustanovenia nijakým spôsobom nevyplýva, že k porušeniu pracovnej disciplíny menej závažným spôsobom musí prísť trikrát, ako uvádza odvolací súd, resp. že porušovanie pracovnej disciplíny menej závažným spôsobom musí mať charakter sústavnosti. Odvolací súd sa v odôvodnení svojho rozhodnutia odvoláva na judikatúru vzťahujúcu sa k inému ustanoveniu iného zákona (§ 46 ods. 1 písm. f/ zákona č. 65/1965 Zb. Zákonníka práce, ktorý bol účinný do 31. marca 2002), ktorý bol nahradený zákonom č. 311/2001 Z. z. Zásadným rozdielom medzi ustanovením § 46 ods. 1 písm. f/ zákona č. 65/1965 Zb. a ustanovením § 63 ods. 1 písm. e/ zákona č. 311/2001 Z. z. je pojem sústavnosť. Kým zákon č. 65/1965 Zb. ju ako predpoklad výpovede z dôvodu menej závažného porušenia pracovnej disciplíny požadoval, v ustanovení zákona č. 311/2001 Z. z. sa už takáto požiadavka nevyskytuje.

4. Žalobca v podanom vyjadrení dovolaciemu súdu navrhol, aby dovolanie žalovanej zamietol stotožňujúc sa so skutkovými a právnymi závermi odvolacieho súdu. V bližších podrobnostiach poukázal aj na okolnosti daného prípadu.

5. Vzhľadom k tomu, že dovolanie bolo podané pred 1. júlom 2016, t. j. za účinnosti zákona č. 99/1963 Zb. Občiansky súdny poriadok v znení neskorších predpisov (ďalej len „O. s. p.“), dovolací súd postupoval v zmysle prechodných ustanovení § 470 ods. 1, 2 CSP. Podľa § 470 ods. 1 CSP, ak nie je ustanovené inak, platí tento zákon aj na konania začaté pred dňom nadobudnutia jeho účinnosti. Podľa

odseku 2 citovaného ustanovenia veta prvá, právne účinky úkonov, ktoré v konaní nastali predtým, než nadobudnutia účinnosti tohto zákona, zostávajú zachované.

6. Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej aj „najvyšší súd“) ako súd dovolací (§ 35 CSP) po zistení, že dovolanie podala včas dovolateľka zastúpená v súlade s § 429 ods. 1 CSP, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané (§ 424 CSP), skúmal najskôr, či dovolanie smeruje proti rozhodnutiu, proti ktorému ho zákon pripúšťa a bez nariadenia dovolacieho pojednávania (§ 443 CSP) dospel k záveru, že dovolanie treba odmietnuť.

7. Rozsudky odvolacieho súdu, proti ktorým by bolo dovolanie prípustné, sú uvedené v § 238 ods. 1, 2 a 3 O. s. p. Keďže dovolaním napadnutý potvrdzujúci rozsudok odvolacieho súdu nemožno podriaďovať pod žiadny dôvod prípustnosti dovolania v zmysle § 238 O. s. p., je zrejmé, že dovolanie proti rozhodnutiu odvolacieho súdu v predmetnej veci podľa tohto ustanovenia nie je prípustné.

8. Predmetné dovolanie by bolo prípustné, iba ak v konaní došlo k procesným vadám uvedeným v § 237 ods. 1 O. s. p. Žalovaná procesné vady konania v zmysle § 237 ods. 1 písm. a/ až g/ O. s. p. netvrdila a ich existencia ani nevyšla v dovolacom konaní najavo.

9. Žalovaná tvrdila, že napadnutý rozsudok spočíva na nesprávnom právnom posúdení veci v otázke posúdenia predpokladov výpovede v zmysle ustanovenia § 63 ods. 1 písm. e/ Zákonníka práce (viď bod 2).

10. Žalovaná v dovolaní namietala, že rozhodnutie odvolacieho súdu spočíva na nesprávnom právnom posúdení veci (§ 241 ods. 2 písm. c/ O. s. p.). Právnym posúdením je činnosť súdu, pri ktorej zo skutkových zistení vyvodzuje právne závery a aplikuje konkrétnu právnu normu na zistený skutkový stav. Nesprávnym právnym posúdením veci je omyl súdu pri aplikácii práva na zistený skutkový stav. O nesprávnu aplikáciu právnych predpisov ide vtedy, ak súd nepoužil správny právny predpis alebo ak síce aplikoval správny právny predpis, nesprávne ho ale interpretoval alebo ak zo správnych skutkových záverov vyvodil nesprávne právne závery. Nesprávne právne posúdenie veci je síce relevantným dovolacím dôvodom, samo osebe ale prípustnosť dovolania nezakladá (nemá základ vo vade konania v zmysle § 237 ods. 1 O. s. p. a nespôsobuje zmatečnosť rozhodnutia). Aj keby tvrdenia dovolateľky boli opodstatnené (dovolací súd ich z uvedeného aspektu neposudzoval), dovolateľkou vytýkaná skutočnosť by mala za následok vecnú nesprávnosť napadnutého rozhodnutia, nezakladala by ale prípustnosť dovolania v zmysle § 237 ods. 1 O. s. p. (porovnaj tiež R 54/2012 a viaceré rozhodnutia najvyššieho súdu, napríklad sp. zn. 1 Cdo 62/2010, sp. zn. 2 Cdo 97/2010, sp. zn. 3 Cdo 53/2011, sp. zn. 4 Cdo 68/2011, sp. zn. 5 Cdo 44/2011, sp. zn. 6 Cdo 41/2011 a sp. zn. 26/2010). V dôsledku toho by posúdenie, či odvolací súd (ne)použil správny právny predpis a či ho (ne)správne interpretoval alebo či zo správnych skutkových záverov vyvodil (ne)správne právne závery, prichádzalo do úvahy až vtedy, keby dovolanie bolo procesne prípustné (o taký prípad ale v prejednávanej veci nešlo).

11. Vzhľadom na to, že prípustnosť dovolania v danom prípade nemožno vyvodiť z ustanovení § 238, § 239 O. s. p., v dovolacom konaní neboli zistené ani dôvody prípustnosti dovolania uvedené v ustanovení § 237 ods. 1 O. s. p., najvyšší súd preto dovolanie žalovanej ako také, ktoré smeruje proti rozhodnutiu, proti ktorému nie je prípustné, odmietol (§ 447 písm. c/ CSP).

12. Rozhodnutie o nároku na náhradu trov dovolacieho konania najvyšší súd neodôvodňuje (§ 451 ods. 3 veta druhá CSP).

13 Toto rozhodnutie prijal senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.